

РЕШЕНИЕ

№ 12492

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110114568 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от името на И. Е. Б., ЕГН ***** против б, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове: 1/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на прекратяването на трудовото правоотношение между страните, извършено със заповед № 39 от 08.03.2023 г. на работодателя б и неговата отмяна; 2/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на заемната до уволнението длъжност "Експерт СДО" при работодателя б; 3/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 9228,60 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 08.03.2023 г. – 08.09.2023 г., поради незаконното уволнение, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 17.03.2023 г. /датата на предявяване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане; 4/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основанието за прекратяване на трудовото правоотношение, вписано в трудовата книжка.

С определение № 19366/31.05.2023 г., постановено по гр.д. № 14568/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е оставил исковата молба без движение, като е указал на ищеца, в едноседмичен срок от получаване на съобщението, с писмена молба с препис за ответника да изложи ясни, конкретни и безпротиворечиви твърдения за факти и обстоятелства, обуславящи правния му интерес от предявения иск по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, като го е предупредил, че при

неизпълнение на указанията в цялост и в срок исковата молба в частта по предявения иск по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ ще бъде върната, а производството по делото в тази част – прекратено.

С определение, постановено в проведено на 03.07.2023 г. открито съдебно заседание по делото, съдът е прекратил производството по гр.д № 14568/2023 г. по описа на П ГО, 160 състав, в частта относно предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка основанието за прекратяване на трудовото правоотношение, вписано в трудовата книжка, като определението е влязло в законна сила на 11.07.2023 г.

В исковата си молба ищецът твърди, че със Заповед № 26/16.02.2023 г. му било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и му било прекратено трудовото правоотношение с ответника работодател, която заповед обжалвал и било образувано висящо в момента гр. д. № 9518/2023 г. по описа на СРС, 138 състав. Посочва, че на 08.03.2023 г. ответникът му връчил Заповед № 39/08.03.2023 г. за повторно прекратяване на трудовото правоотношение, на основание чл. 325, ал. 1, т. 2 КТ. Поддържа, че тази заповед е незаконосъобразна, тъй като към 08.03.2023 г. не е бил в трудово правоотношение с ответната страна, доколкото първоначалната уволнителна Заповед № 26/16.02.2023 г. не е била отменяна по съдебен ред и не е бил възстановяван на работа от съда. Излага твърдения, че не е уведомяван Заповед № 26/16.02.2023 г. да е била оттеглена/отменена от ответника, поради което не можело да се приеме, че срокът по чл. 345, ал. 1 КТ е пропуснат. Счита, че ответникът следва да му заплати сумата от 9228,60 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 08.03.2023 г. – 08.09.2023 г., поради незаконното уволнение. Иска ответникът да поправи основанието за прекратяване на трудовото правоотношение, вписано в трудовата книжка.

Моли се за уважаване на предявените искове. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от името на ответника в производството, който оспорва исковете при твърдения, че е отменил първоначалната уволнителна Заповед № 26/16.02.2023 г. със Заповед № 28/20.02.2023 г., на основание чл. 344, ал. 2 КТ. Сочи, че ищцата е била уведомена за отменителната заповед по телефона, както и на личния електронен адрес, като този факт ищцата била признала и пред служител на НОИ. С оглед изложеното, ответникът счита, че процесната заповед е законосъобразна, тъй като след уведомяването на ищцата за отменителната Заповед № 28/20.02.2023 г., тя не се е явила на работа в срока по чл. 345, ал. 1 КТ.

Моли се за отхвърляне на предявените икове. Претендират се разноси.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени икове: 1/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на прекратяването на трудовото правоотношение между страните, извършено със заповед № 39 от 08.03.2023 г. на работодателя б и неговата отмяна; 2/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на заемната до уволнението длъжност "Експерт СДО" при работодателя б; 3/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 9228,60 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 08.03.2023 г. – 08.09.2023 г., поради незаконното уволнение, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 17.03.2023 г. /датата на предявяване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на прекратяването на трудовото правоотношение между страните, извършено със заповед № 39 от 08.03.2023 г. на работодателя б и неговата отмяна, съдът намира следното:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже съществувало между страните трудово правоотношение, което е прекратено.

В тежест на ответника е да докаже, че е било налице твърдяното основание за уволнение, съответно, че правото на уволнение е надлежно упражнено.

По делото не е спорно, че ищцата И. Е. Б. е била в трудово правоотношение с ответника б, по силата на което е заемала длъжността „Експерт СДО“ с код по НКПД 26427001.

Не е спорно между страните и се установява от събрания в производството доказателствен материал, в това число Заповед № 26/16.02.2023 г. на работодателя б, че трудовото правоотношение между страните е прекратено посредством заповед № 26/16.02.2023 г. на работодателя б, с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание уволнение за извършени системни дисциплинарни нарушения, считано от м.март 2022 г. до 16.02.2023 г.

Във връзка с оспорване законосъобразността на уволнението, извършено със Заповед № 26/16.02.2023 г. на работодателя б, било образувано гр. д. № 9518/2023 г. по описа на СРС, 138 състав, което е прекратено с определение, постановено в проведено на 27.04.2023 г. открито съдебно заседание по гр. д. № 9518/2023 г. по описа на СРС, 138 състав, предвид депозирана молба за оттегляне на исковете, подадена от името на ищцата.

От представената и приобщена към доказателствения материал по делото Заповед № 28/20.02.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б, се установява в производството, че на 20.02.2023 г. е отменена Заповед № 26/16.02.2023 г. на работодателя б, с която на ищцата И. Е. Б. е наложено дисциплинарно наказание уволнение.

Първият спорен по делото въпрос касае обстоятелството, дали Заповед № 28/20.02.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б е доведена до знанието на ищцата И. Е. Б..

За установяване на горното обстоятелство по делото са събрани гласни доказателства, чрез разпит на свидетелите Даниел Атанасов Колев, Вержиния Емил Велева и Станислава Гаврилова Соколова, от показанията на които се установи в производството, че на 20.02.2023 г. е проведен разговор между Даниел Атанасов Колев и И. Е. Б. на телефонен номер 0899906647, в който разговор И. Е. Б. е уведомена за съдържанието на Заповед № 28/20.02.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б и за това, че с горната заповед се отменя Заповед № 26/16.02.2023 г. на работодателя б, с която на ищцата И. Е. Б. е наложено дисциплинарно наказание уволнение.

Същевременно, на същата дата, а именно 20.02.2023 г. на електронен адрес mahhi@abv.bg, използван от ищцата /което обстоятелство се потвърди от събрания по делото доказателствен материал, в това число подаденото лично от ищцата Заявление до Директора на ТП на НОИ за отпускане на обезщетение за безработица вх. № 10110509 от 17.02.2023 г., в което ищцата е посочила именно същия електронен адрес за връзка с нея/, е изпратен препис от Заповед № 28/20.02.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б, с която се отменя Заповед № 26/16.02.2023 г. на работодателя б, с която на ищцата И. Е. Б. е наложено дисциплинарно наказание уволнение.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав приема извод, че ищцата И. Е. Б. е уведомена за Заповед № 28/20.02.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б, с която се отменя Заповед № 26/16.02.2023 г. на

работодателя б, с която на ищцата И. Е. Б. е наложено дисциплинарно наказание уволнение, на 20.02.2023 г. Тук следва да се посочи, че съгласно трайната и безпротиворечива практика на Върховен касационен съд, касаеща уведомяването на работника за заповед на работодателя, с която е отменено наложено дисциплинарно наказание – уволнение /обективизирана в определение № 109/26.03.2021 г. по ч.гр.д. № 571 от 2021 г. на ВКС, III ГО, Решение № 303/07.10.2013 г. по гр.д № 3715/2013 на ВКС, IV ГО и Определение № 314/19.04.2019 г. по ч.гр.д № 4254/2018 г. на ВКС, III ГО/, изискване за писмена форма има единствено по отношение на заповедта, с която работодателя е отменил, своя предходна заповед за налагане на дисциплинарно наказание – уволнение, но за начина на съобщаване на същата, по отношение на работника, такова изискване не е налице. Същото подлежи на доказване чрез всички доказателствени средства, включително чрез писмени доказателства, свидетелски показания, както посредством електронна поща, така и посредством телефон. За приложението на чл. 344, ал. 2 КТ е достатъчно работникът да е уведомен за съдържанието на изявлението на работодателя, с което се оттегля предходно волеизявление за прекратяване на трудово правоотношение. Фактически връчване на документа, обективиращо това волеизявление, не е необходимо. Този факт е без значение за добросъвестността на работника/служителя. От момента на получаване на съобщението, което съдържа уведомление за оттеглянето на уволнителното волеизявление на работодателя, за работника/служителя няма правен интерес да оспорва това уволнение пред съд. Без значение е дали уведомлението е направено от нарочно овластено от работодателя лице. От значение е дали работодателят действително е направил такова волеизявление преди внасяне на исковата молба в съда и дали работникът е получил съобщение за него. Изискване за форма може да се постави по отношение на изявлението, с което работодателят оттегля издадената преди това от него писмена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение. По отношение на съобщението, с което това оттегляне се довежда до знанието на работника, не могат да се поставят никакви изисквания за форма. То може да се установява с всички доказателствени средства и не е задължително да бъде обективирано в подписан документ /в този смисъл са определение № 109/26.03.2021 г. по ч.гр.д. № 571 от 2021 г. на ВКС, III ГО и Решение № 303/07.10.2013 г. по гр.д № 3715/2013 на ВКС, IV ГО/.

Следващият спорен по делото въпрос е този, от кой момент е започнал да тече срокът по чл. 345, ал. 1 КТ за явяване на работа и дали в случая изобщо е

започнал да тече този срок.

Видно от Заповед № 39/08.03.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б /чиято законосъобразност се оспорва в настоящото производство/, работодателят е счел, че срокът по чл. 345, ал. 1 КТ започва да тече от деня на уведомяването на ищеца за Заповед № 28/20.02.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б, с която се отменя Заповед № 26/16.02.2023 г. на работодателя б, с която на ищцата И. Е. Б. е наложено дисциплинарно наказание уволнение, доколкото с процесната Заповед № 39/08.03.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б е прекратено трудовото правоотношение с ищцата И. Е. Б., считано от 08.03.2023 г., поради неявяване на работа в срока по чл. 345, ал. 1 КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 345, ал. 1 КТ, при възстановяване на работника или служителя на предишната му работа от работодателя или от съда той може да я заеме, ако в двуседмичен срок от получаване на съобщението за възстановяване се яви на работа, освен когато този срок не бъде спазен по уважителни причини.

Видно от горепосочената разпоредба, законодателят не е предвидил разлика между възстановяване на работника или служителя на предишната му работа от самия работодател /например в случаите по чл. 344, ал. 2 КТ, когато работодателя по свой почин да отмени заповедта за уволнение до предявяването на иск от работника или служителя пред съда – какъвто е настоящият случай/ или от съда /след постановяване на решение за отмяна на уволнителна заповед и постановяване възстановяване на работника/служителя на заеманата преди уволнението длъжност/.

Съгласно мотивите към Тълкувателно решение № 3 от 02.12.2021 г. по тълк. д. № 3/2019 г., ОСГК на ВКС, нормата на чл. 345, ал. 1 КТ е императивна и специална, дерогира общите правила за узнаване на влязлото в сила решение и задължава първоинстанционния съд, разгледал делото, да изпрати на работника или служителя нарочно съобщение за възстановяването му на работа, независимо от влизането в сила по правилата на ГПК на съдебното решение по иска с пр. осн. чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ. Нормата на чл. 345, ал. 1 КТ цели яснота и правна безспорност в отношенията на страните по трудовото правоотношение. Уведомяването в този случай е специална процедура - съобщението по чл. 345, ал. 1 КТ се изпраща от първоинстанционния съд след влизане на решението за възстановяване на работа в сила, получава се лично от работника или служителя в разумен срок след приключване на исковото производство и полученото

съобщение поставя началото на срока по чл. 345, ал. 1 КТ. Разпоредбата на чл. 345, ал. 1 КТ не само конкретизира средството, чрез което работникът или служителят следва да бъде известен за окончателното възстановяване на работа - съобщение, но и категорично изисква то да бъде получено. Получаването на съобщението като обективен факт гарантира правната сигурност, за разлика от узнаването като субективен факт. С получаване на съобщението до знанието на работника или служителя е доведено влизането в сила на решението за възстановяването му на работа и за него става ясен срокът, в който може да се яви, за да заеме работата, на която е възстановен. Извеждането на друг начален момент на срока не съответства на съдържанието и смисъла на разпоредбата на чл. 345, ал. 1 КТ и е резултат от разширително тълкуване на правната норма, което може да доведе до неблагоприятни последици и за двете страни по трудовото правоотношение.

Както се посочи по-горе, разпоредбата на чл. 345, ал. 1 КТ не предвижда разлика между възстановяване на работника или служителя на предишната му работа от самия работодател /например в случаите по чл. 344, ал. 2 КТ, когато работодателя по свой почин да отмени заповедта за уволнение до предявяването на иск от работника или служителя пред съда – какъвто е настоящият случай/ или от съда /след постановяване на решение за отмяна на уволнителна заповед и постановяване възстановяване на работника/служителя на заеманата преди уволнението длъжност/. Тоест и в двата случая законодателят е предвидил специална процедура - съобщението по чл. 345, ал. 1 КТ, което следва да се изпрати от работодателя /в случаите по чл. 344, ал. 2 КТ, когато работодателя по свой почин да отмени заповедта за уволнение до предявяването на иск от работника или служителя пред съда – какъвто е настоящият случай/ или от съда /след влизане в сила на решение за отмяна на уволнителна заповед и постановяване възстановяване на работника/служителя на заеманата преди уволнението длъжност/.

Следователно, за да се приеме, че двуседмичния срок за явяване на работника на работа е започнал да тече, законът изисква осъществяване в правния мир на специална процедура, а именно връчване на изричен акт от работодателя, с който последния възстановява работника/служителя на заеманата преди отмененото по почин на работодателя уволнение.

Трудовото правоотношение не се възстановява с отмяната на заповедта за уволнение от работодателя по реда на чл. 344, ал. 2 КТ. То се възстановява, ако работникът се яви на работа в двуседмичен срок от получаване на съобщението на

съда или на работодателя за възстановяването му /в този смисъл Определение № 314/19.04.2019 г., постановено по гр.д. № 4254/2018 г. по описа на ВКС, ГК, III г.о./.

В процесния случай ответникът нито твърди, нито доказва, да е изпратил нарочно съобщение до ищцата, с което я уведомява, че я възстановява на заеманата преди уволнението, извършено със Заповед № 26/16.02.2023 г. на работодателя б, длъжност, поради което и срокът по чл. 345, ал. 1 КТ в процесния случай не е започнал да тече по отношение на работника, респективно, не е изтекъл към датата 08.03.2023 г., на която е постановена процесната Заповед № 39/08.03.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б, с която е прекратено трудовото правоотношение с ищцата И. Е. Б., считано от 08.03.2023 г., поради неявяване на работа в срока по чл. 345, ал. 1 КТ.

Следователно процесната Заповед № 39/08.03.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б за прекратяване на процесното трудово правоотношение е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

По отношение на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т.2 КТ за възстановяване на заемната преди уволнението длъжност "Експерт СДО" при работодателя б, съдът намира следното:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че при наличие на предпоставки за уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ трудовото правоотношение между страните няма срочен характер.

Уважаването на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ предполага уважаване на съединения иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди прекратяване на правоотношението длъжност "Експерт СДО" при работодателя б.

По отношение на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 9228,60 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 08.03.2023 г. – 08.09.2023 г., поради незаконното уволнение, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 17.03.2023 г. /датата на предявяване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане, съдът намира следното:

В тежест на ищеца е да докаже, че е останал без работа за сочения период, че оставането без работа е в причинна връзка с прекратяването на трудовото правоотношение, както и размера на брутното трудово възнаграждение, получено

за последния пълен отработен месец преди уволнението.

С определение, постановено в проведеното на 03.07.2023 г. открито съдебно заседание по делото, съдът е допълнил проекта си за доклад по делото, обективизиран в определение № 19366/31.05.2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта по Раздел II, т.5 касаещ иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, като на основание чл. 146, ал. 2 ГПК, е указал на ищеца, че не сочи доказателства за твърдяното в исковата молба обстоятелство, че е останал без работа за твърдения в искова молба период, а именно 8.03.2023 г. – 8.09.2023 г., в причинна връзка с извършеното прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед № 39/08.03.2023 г. на работодателя б.

Независимо от разпредЕ.та доказателствена тежест и изричните указания по чл. 146, ал. 2 ГПК, от името на ищцата не бяха направени доказателствени искания, нито представени доказателства, от които да се приеме безспорен и категоричен извод, че същата е останала без работа за твърдения в искова молба период, а именно 8.03.2023 г. – 8.09.2023 г., в причинна връзка с извършеното прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед № 39/08.03.2023 г. на работодателя б.

Действително по делото са представени копие от страници от трудовата книжка на ищцата, като последната представена страница е попълнена от работодателя б. Същевременно, обаче, оригиналът на трудовата книжка не беше представен от ищцата за констатация.

Представен е и препис от регистрационна карта на името на ищцата в Агенция по заетостта Дирекция „Бюро по труда“, от която се установява, че единствената проведена среща с трудов посредник към Дирекция „Бюро по труда“ е извършена на 17.02.2023 г., т.е. още преди да започне да тече процесния период.

Същевременно, в разпита си пред съда, свидетелят Силвия Величкова Любенова /допусната на страната на ищеца/ изрично посочи, че ищцата е започнала работа при друг работодател в сферата на здравеопазването.

Предвид горното и при прилагане на неблагоприятните последици от неизпълнението на възложената на ищцата доказателствена тежест, респективно, предвид липсата на проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че е останала без работа за твърдения в искова молба период, а именно 8.03.2023 г. – 8.09.2023 г., в причинна връзка с извършеното прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед № 39/08.03.2023 г. на работодателя б, то искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, следва да се отхвърли.

Доколкото към датата на приключване на устните състезания пред Софийски районен съд не е настъпил пълния заявен с исковата молба период, то искът следва да се отхвърли за периода 08.03.2023 г. – 12.07.2023 г. и за сумата от 6372,13 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 08.03.2023 г. – 12.07.2023 г., поради незаконното уволнение.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в настоящото производство:

При този изход на спора право на разноски в настоящото производство имат и двете страни.

От името на ищеца е направено искане за присъждането на разноски в настоящото производство за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 780,00 лева, като са представени и доказателства за извършването на разноските, чието репарирание се иска от ищеца.

Предвид всичко гореизложено и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****” № 2, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Дружба, бл. 288, ет. 11, ап. 66, сумата от 260,00 лева, представляваща разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от исковете.

От името на ответника е направено искане за присъждането на разноски в настоящото производство, както следва: за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 2300,00 лева; за заплатен депозит за свидетел при режим на призоваване в размер на 60,00 лева и за заплатени държавни такси за издаване на съдебни удостоверения в размер на 10,00 лева като са представени и доказателства за извършването на разноските, чието репарирание се иска от ответника.

От името на ищеца своевременно е релевирано възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение в производството, което настоящият съдебен състав намира за частично основателно. В полза на ответника следва да се определи размер на адвокатско възнаграждение в близък до минималния размер, определен съобразно броя на предявените искове /4 броя/ при съобразяване на разпоредбите на чл. 7, ал. 1, т. 1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 1800 лева. Доколкото по делото не са представени доказателства, че по всеки от предявените искове е определен конкретен размер

на дължимото от клиента в полза на адвоката възнаграждение, то следва да се приеме извод, че е уговорен еднакъв размер на възнаграждението по всеки иск.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Дружба, бл. 288, ет. 11, ап. 66 следва да бъде осъдена да заплати в полза на ответника б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****” № 2, сумата от 450,00 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

На основание чл. 78, ал. 4 ГПК, ищецът И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: *****, следва да бъде осъдена да заплати в полза на ответника б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****” № 2, сумата от 450,00 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно на прекратената част от производството по гр.д. № 14568/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, а именно по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основанието за прекратяване на трудовото правоотношение, вписано в трудовата книжка.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд сумата от 160,00 лева, представляваща държавна такса в производството по гр.д. № 14568/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ прекратяването на трудовото правоотношение между б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****” № 2 и И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: *****, извършено със Заповед № 39/08.03.2023 г. на Председателя на Управителния съвет на б.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** на заеманата преди прекратяването на трудовото правоотношение длъжност "Експерт СДО" при работодателя б.

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: ***** против б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул.

„*****” № 2, осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 6372,13 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 08.03.2023 г. – 12.07.2023 г., поради незаконното уволнение.

ОСЪЖДА б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****” № 2 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **260,00 лева**, представляваща разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № гр.д. № 14568/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исквете.

ОСЪЖДА И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Дружба, бл. 288, ет. 11, ап. 66 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****” № 2, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **473,33 лева**, представляваща разноси в производството по гр.д. № гр.д. № 14568/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на отхвърлената част от исквете.

ОСЪЖДА И. Е. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Дружба, бл. 288, ет. 11, ап. 66 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****” № 2, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, сумата от **450,00 лева**, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение, съразмерно на прекратената част от производството по гр.д. № 14568/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, а именно по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение, вписано в трудовата книжка..

ОСЪЖДА б, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „*****” № 2, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд сумата от **160,00 лева**, представляваща държавна такса в производството по гр.д. № 14568/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____